

Peris que est en catalunya

L'actitut que han adoptat alguns elements enfront de l'obra empresa pel Sindicat de Autors Dramàtics Catalans, mereix que'ls que volem l'enaltiment de les coses catalanes hi

Cal retreure una vegada més la tristíssima situació a una bona realitat i a un bon futur.

...sima situació a que havia arribat el teatre de la nostra terra per culpa de l'ineptia dels uns, de la vanitat dels altres y de les passions dels de més enllà? No crec

que sigui necessari. Tots ens en dollem prou ja feia temps, pera que'ns hagi fugit de la memòria. Una cosa no més cal recordar: que gràcies a les traduccions més o

menys literaries dels uns y a les afanades
grolleres dels altres, no hi havia equal pera
les obres catalanes. El nostre teatre havia
arribat de no tenir la catifa sota el peu.

Els nostres autors hi eren tractats com forasters amoinosos. Y aixó no tant sols els de segona fila, sinó y tot els de primera.

En Santiago Rusiñol, tenint dues obres en cariera, no'n pogué veure una sola d'estrenada l'any passat. Les traduccions confessades y les inconfessades tenien dret de pré-

ferencia. Y qui no de quina manera signomiosa feu pensar del seu teatre a un dels nostres autors dramàtics més gloriosos? En quant a l'exposició i presentació de

En quant a l'educació y presentació de les obres, tots recordem massa que'ns vèiem sempre obligats a oirles per partida doble, tant era sempre'l que havia de cridar l'a-

puntador per manca dels deguts ensaïos. Y ja no cal parlar de la pobresa y falta de propietat de la «muse» en escena. Els empresaris ho requereixaven tot y era un vo-

riable miracle que's conseguís fer pintar la decoració adequada a l'ambient de la obra.

Resolent de tot això tot que i publica a l'any per complet del Teatre Català y aquest se pot dir que's trobava en un estat pràcticament agònic, sense que's vegés enlloc

Llavors vingueren els autors dramàtics catalans, formaren una entitat y concebiren el propòsit d'empendres la regeneració del nos-

tro teatre. Això sol, el fet d'haver-ne concebut l'idea y tractar de realitzar-la, ja mereixia consideració y respecte. Però hi ha més: lo ha llogit establint un teatre.

que ha donat el Sindicat d'Autors a l'idea y, no diré que sigui una cosa perfecta en absolut, ont no hi hagi ombra de tara, que

no's pugui millorar amb el temps y l'experiencia; però si asseguro que fins ara no s'havia ideal res tant viable pera fer del Teatre Catalá lo que tots els bons catalans

lans desd'gem que sigui. En ella s'hi atenen degudament tots els aspectes artístics y econòmics de l'empresa, oferintse a autors, actors y públic garanties que ningú

havíu ofert ni es probable que ningú ofereixi mai més, si per culpa nostra fracassés el Sindicat d'Autors en la seva empresa.

l'honra en gran manera, el Sindicat d'Autors ofereix a la Ciutat els fruits de la seva obra. Aquest es un punt que convé que

l'othom se fixi. Les ganancies que donguin
les temporades teatrals organitzades pel Sin-
dicat d'Autors, aquest les dona a la Ciut-
tat para contribuir a l'exercici del casol pro-

propi, del teatre monumental que reclama la nostra dramàtica. Quin desinterès més gran pot exigir-se? Què demanen aquests senyors que han dedicat la seva vida a la cultura?

Jo he llegit atentament els articles que s'han publicat contra l'esmentada obra y

no he sabut trobarhi ni un raonament, ni una objecció seriosa, ni el senyalament del més petit defecte. Jo no vull dir que no pugui haverhi. Però aquesta sensació

els han dit encara. Perquè combaten, doncs, aquesta obra, que tots havíem cregut tant necessària? Fins ara no més s'ha tret un

clar que ara existeix un sol motiu per a aquesta guerra: que hi ha un home que cobra un sou, no sé ni vull saberne la quantia, per un treball que un o altre ha-

via de fer y que un o altre havia de ex-
brar, naturalment, perquè encara mai s'ha
vist enlloc del món que s'obligués als ho-
mes a treballar de franc y més en re-

treball absorbent com es aquest de col·laborar en la direcció y fiscalisar la marxa d'un centre.

De tot quant s'ha dit o insinuat no se'n despren cap altra causa de tant rabiosa hostilitat sinó la malifeta de pagar el treball d'un home. Y es aixó prou pera declarar

la guerra a una obra de tanta transcendència pera Catalunya com es la de regenerar el nostre teatre? Es això prou pera reventar els nostres teatres?

tar una obra fruit de llargues meditacions y de generosos entusiasmes? Es així propiament per a que's formi el deliberat propòsit de fer fracassar una obra que té per finalitat

Jo crec que tots els que estimem y ens preocupem de les coses catalanes tenim el

dever de fixarnos en l'actitut d'aquests senyors que s'han fet el propòsit d'ofegar aquesta obra del Sindicat d'Autors tot just

nasada. Si aquests senyorsessin crítica raonada, si senyalessin els defectes que en la obra existeixen, si fos el seu propòsit contribuir a millorar-la, els hauriem d'estar a

grais. Però que reventin pel gust de reventar, que sols els guiï el desitg de destruir lo que altres aixequen, que combatin rabiosament i sense motiu l'única esperan-

sa d'enaltir el Teatre Català que'ns queda, això no hem de tolerar-ho. Aquests senyors fan tasca anticatalana y com a enemics de Catalunya.

Cambunya hem de treballar. Si aquesta no s'atura, tots els bons catalans hi hem de respondre com els seus drets se moreixen. A la guerra s'hi contesta amb la

guerra, fent el buit an els que combatem sense raó les coses catalanes. No ha de poderse dir que hem contemplat amb indiferència com dintre de casa y en la nostra

mateixa llengua s'ha intentat fer fracassar aquesta temptativa de fer renàixer el nostre teatre, aquesta capdal manifestació de

BARTOMEU CANALS
